

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Isagoge Sive Introductio Ad Vitæ Spiritualis
Perfectionem, Omnibus tam Regularibus, quàm Clericis
Sæcularibus, Confessariis, Concionatoribus, & Animarum
Pastoribus perquàm utilis, & specialiter ...**

Herlet, Johann Georg

Sulzbach, Anno MDC.XCIII.

§. 9. De profectu in modo orandi.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37853

niaq; alia, quæ possunt in nobis amorem Divinum accendere. Cujusmodi meditationes plures adfert idem Author *lib. cit. circa finem.*

§. 9.

De profectu in modo orandi.

282. **P**ER *orationem* hic intelligitur brevis & frequens ad Deum *aspiratio*; cuius iuge exercitium valet plurimum ad unionem cum Deo; sicut cum aliis Scriptoribus illuminatissimis testatur Cardinalis Bona *in viâ compendij ad Deum c. 5.* Unde quidam Doctor apud Ludovicum Granatensem *suprà* ait: *Et si multa via sunt, quibus ad perfectionem pervenitur; tamen compendiosissima & efficacissima est hac, quam docet S. Dionysius & multi alii post illum nempe elevare cor nostrum ad Deum cum affectibus & desideriis amore ipsius inflammatus, conversando cum eo, & cum eo colloquendo, incedendo semper collectis animæ viribus in illius conspectu, & eliciendo ex omnibus rebus incentiva quadam ad illum melius cognoscendum, & ferventiùs amandum.* Sunt autem *aspirationes* nihil aliud, quàm brevissimæ quædam orationes, sive mente solâ, sive mente simul ac ore conceptæ, & prolata; quibus debet anima fidelis in quovis loco & tempore assuescere, & frequenter incumbere, cor suum & voluntatem ad Deum erigens die ac nocte, domi & foris, sedens & ambulans, in quovis negotio, in quavis actione,

& occupatione; quantum scilicet humana infirmitas & vitæ præsentis conditio permittit. Dicuntur *aspirationes*; quia illis aspiramus ad Deū, & nihil nisi Deum spiramus. Dicuntur quoq; *motus Anagogici*; id est, sursum ducentes; quia nos à rebus terrenis abducunt, & ad superna levant, ac tandem ad beatam cum Deo unionem evehunt.

Dicuntur etiam *orationes jaculatoria*; quia instar jaculorum & sagittarum velocissimè eas jaculamur ad Deum. Dicuntur deniq; *Affectus*; quia sunt affectiones cordis, desideria, ac proposita voluntatis. Undè Victor Gelenius in *summâ Pract. mystica Theologia*, aspirationem definit, quod sit *expeditus affectus erga Deum ut Summum Bonum*. Traditq; primum statum, per quem anima transire debet, antequam perveniat ad culmen sanctitatis, esse statum *meditationis*, secundum *aspirationis*, & tertium *contemplationis*: Nam exercitium hoc aspirationum illis præsertim convenit, qui animam à vitiis jam expurgarunt, & aliquantulum in exercitio meditationis profecerunt. Postquam enim anima à sæculi affectu per meditationis exercitationem abducta fuerit, ita ut sentiat Divinum in se ignem accensum; tunc relicto statu meditationis transit ad statum *Aspirationis*; post quem demum ad *contemplationem* pergit; uti advertit memoratus Cardinalis Bona *suprà c. 7.*

283. Porro ad Exercitium *Aspirationum* facilitandum requiruntur sequentia: *Primum* est memoria & recordatio præsentiae Dei; nam ad præsen-

R r 2

præsen-

præsentem non est difficile nobis loqui & aspi-
rare. Non est autem necesse, ut per hanc re-
cogitationem Divinæ præsentia caput sive ce-
rebrum & phantasiam nostram fatigemus; si-
cut imperiti quidam faciunt, & per hoc imagi-
nationem suam lædunt: Sed sufficit per actua-
lem fidem apprehendere immensitatem Dei,
quâ coelum & terram implet; scientiam ejus
infinitam, quâ cuncta videt & penetrat; &
concursum illius ad omnes nostras operationes.
Unde Ludovicus Granatensis postquam mo-
nuit, hominem debere in semetipso extruere o-
ratorium, in quo semper vacet Deo, & in præ-
sentia Dei versetur; subdit, hoc non esse faci-
endum cum impetu & violentiâ, sed cum tran-
quillitate, & simplicitate; inclinando suaviter
spiritum ad supremam illam Deitatem.

Secundum est tranquillus, pacatus, quietus,
& serenus animi status; qui supponit perfectam
abnegationem, & nuditatem ab omnibus ima-
ginibus, formis, & speciebus creaturarum; fu-
gam curiositatum, inutilium sermonum, hu-
manarum consolationum, & vanarum occupa-
tionum; mentem liberam & expeditam ab om-
ni terrenâ delectatione, desiderio proficiendi; le-
ctionem spiritualem; colloquutionem de rebus Di-
vinis; silentium &c. Nam quælibet vel minima
inordinatio, quicumque tenuissimus affectus erga
creaturam aliquam, quævis exterior distractio
moram injiciunt Animæ ad unionem cum Deo
properandi.

Tertium est, ut, si initium hujus exercitii vi-
deatur

deatur nobis difficile, propter naturæ nostræ instabilitatem, & liberè evagandi consuetudinem, non propterea animum abjiciamus, & ab incepto desistamus; sed constanter & fortiter conemur per assiduum laborem vincere difficultatem, donec consuetudo in animo fuerit stabilita, & quasi in naturam transierit. Ad quod plurimum valebit, & maximè necessarium est, Gratia Divinæ auxilium quotidie implorare: quia *suprà vires hominis est, serere cum Deo colloquium, nisi adsit vis & actus Spiritus Sancti*; ut inquit S. Chrysostomus *apud Cardinalem Bonam suprà*; Qui etiam addit, eum, qui ex hac saluberrimâ exercitatione uberes fructus percipere cupit, nullâ unquam die, imò nullâ horâ, si fieri possit, intermittere eam debere, juxta illud monitum Christi *Luc. 18. Oportet semper orare, & non deficere.* Et S. Pauli *1. Thes. 5. Sine intermissione orate.* Quod intelligendum non de quolibet momento & puncto, aut sub quâlibet occupatione; quia sunt quædam occupationes, exigentes vehementem mentis applicationem & advertentiam, quæ non simul compatiuntur actualem elevationem & aspirationem animi; cujusmodi sunt studia litterarum, & liberalium artium tractatio; undè in illis sufficit mentem antecederet ad Deum elevâsse, & eandem per sanctam intentionem ex motivo charitatis elicitam Deo univisse. In aliis tamen monet Granatensis *suprà*. Nos nunquam debere esse totos in re aliquâ & negotio externo; sed semper reservandam

R r 3

esse

esse Deo aliquam partem animi non occupatam, ita ut semper maneat cordis particula, quæ Deum respiciat, eum cogitet, & ad eum aspiret.

284. *Fontes aspirationum*, è quibus elici possunt & hauriri, sunt plures, videlicet consideratio cœlestis Patriæ, tædium miseræ hujus vitæ, desiderium Deum videndi, magnitudo Divinæ Bonitatis & misericordiæ, Dei Sapientia, potentia cœterarumq; perfectiones, dolor de peccatis, affectus gratitudinis, passio Salvatoris, amor erga Deum, amor Dei erga nos, Divinæ Providentiæ admiratio, zelus animarum, & desiderium patiendi pro Christo. Quibus accedunt Actus abnegationis, pœnitentiæ, charitatis, Humilitatis, & cœterarum virtutum. Verba autem & affectus desumi possunt vel ex Sacra Scripturâ, maxime ex Psalmis, qui hujusmodi affectibus abundant; vel ex Sanctis Patribus, dicendo v. g. cum S. Augustino: *Servò te amavi, pulchritudo tam antiqua!* &c. Cujus Sanctissimi Patris Confessiones, Soliloquia, Manuale, Meditationes copiosissimam materiam subministrant. Vide plurimas Aspirationum formulas collectas, & in decades distributas ab illustrissimo Cardinale Bonâ in *viâ compendii ad Deum*; quæ inexpertis, vel aridis magnum subsidium conferunt.

§. 10.

De contemplatione.

285. **C**ontemplatio opus & occupatio est *perfectorum*; ad quam pervenitur non industria